

Mand og én Kvinde . . . og de to skulde være et Kød, saa de ikke længer er to, men ét Kød“, og hans *Disciple* sigte: „staar Mandens Sag saaledes med Hustruen, da er det ikke godt at gifte sig“.

Er Hustruens Jævnstilling ved Mandens Side ikke udtalt her?

Mange Gange har jeg læst Ritualet for Brudefolk, altid har jeg ønsket, at jeg havde andre — om ikke just bedre — Ord til hende, paa hvem dog den tunge Ende af Korset lægges, og jeg skulde blive glad, om Fru Stampe-Feddersens Ord faldt i god Jord, saa at man — her i det kirkelige Udvalg — tog Sagen frem til Drøftelse.

Jeg tænker ogsaa, at disse Ord ikke faar Lov at staa uimodsagte her i Bladet.

Vaalse, Novbr. 1904.

Jørgen Falk-Rønne.

Borgerlig Vielse.

Nogle Bemærkninger i Anledn. af Fru Thyra Jensens „En Redegørelse“.

Det er saa ofte, at Værdierne først rigtig klarer sig for En, naar man støder sammen med Menneskers Forsvars- eller Angrebs-Argumenter, en eller anden Sag vedrørende. Det kan give En en ganske ubændig Lyst til at faa sit Nej eller Ja sagt saa højt som muligt.

Noget af denne Lyst overkom mig, da jeg læste Fru T. Jensens: „En Redegørelse“ om borgerlig Vielse i sidste Nr. af Kv. og Samf.

Er der i Ægteskabet et Retspunkt eller ikke? Noget, der ikke alene er privat, men noget offentligt, som angaar det Samfund, vi lever i, desformedelst vi ved det, vi kalder Ægteskab, paatager os bestemte Forpligtelser, der bliver til Byrder for Samfundet, hvis vi ikke opfylder dem, og som Samfundet derfor har Ret til at sikre sig imod, saa godt det formaar? Aldeles som det prøver paa at sikre sig imod alle de andre Optøjer, Menneskeheden ved at finde paa?

Nu er det jo imidlertid saa uheldigt, at det er blevet Skik og Brug, at Ægteskabets Retspunkt bliver, om jeg saa maa sige, underskrevet i en Kirke — og ikke som andre Retspunkter, d. v. s. Forpligtelser, Menneske og Menneske imellem, paa et dertil mere passende Sted.

De kristne skulde være de første til at tale

meget højt og tydeligt om, at det er lige saa usømmeligt at afslutte den retslige Side af et Ægteskab som af enhver anden Kontrakt i en Kirke. For de kristne skulde være de første til at tale tydeligt om, at i en Kirke skulde der gerne komme saa faa som muligt af dem, der ikke har Lyst til at bede med Hjertet, medens de udvendig ter sig saa samtykende som muligt.

Og skulde Fru J.s Kompromisforslag blive til noget, vilde det da blot forværre den bestaaende uheldige Situation — jeg mener, at det vilde være meget kedeligt at faa noget indført, hvorved Mennesker rent udvendig beviser sig at være særlig hellige; de fleste behøver saamænd ikke at opflammes til at hykle lidt mere Fromhed, end de har; at det vilde tiltale en hel Del at ansøge om at blive fritaget for den ugudelige borgerlige Vielse, tvivler jeg ikke om.

Nej, lad os dog hellere bede de kristne, dem af dem, der „endnu ikke er færdige til at tage imod denne Lov“, og som kun kan tænke sig, at en gejstlig Herre indfører deres Ægteskabs Oprettelse i sin Protokol, om de ikke vil skynde sig l'edt med at lade den For-dom fare og se en Smule fornuftigt og naturligt paa Sagen.

Fru J. „vover at paastaa, at hendes Kompromisforslag er et Tillidsvotum til det danske Folk, et Tilbud om at modtage denne Lov i Frihed og under eget Ansvar.“

Det er lovlige store Ord om den Sag. Man maa da ved disse Ord mindst tænke sig, at der gives Folket et Tilbud om, i ti Aar at leve i en ideel anarkisk Stat, hvor deres elskelige eller ikke elskelige Sindelag mod hinanden kan faa Lov til frit at udfolde sig og derefter — efter 10 Aars Forløb — tages op til Afstemning, om de har bestaaet den eller ej.

Og saa drejer Sagen sig blot om: ligesom vi undværer Kirken og gejstlig Assistance, naar alle andre Handler og Løfter afsluttes, kan vi saa ikke ogsaa med Lethed vænne os til det samme ved Indgaaelse af Ægteskab?

Bag efter kan vi, der har mest Lyst til det, jo bede en Præst tale tydeligt og velsignende til os.

Men for en kristen maa det jo da være saa selvfølgelig, at min Nærmeste er slet ikke mere min Næste end alle andre; d. v. s. det gaar ikke bedre an at fragaa sine Forpligtelser over for andre, end over for sine Nærmeste, og derfor kunde det vel være lige saa nødvendigt at faa særlig Velsignelse lyst over alt andet, vi foretager os — foruden at ind-